

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάσσεται υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' έτος η ελληνική παιδική περιοδική σύγκραμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρεσία και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άναγνωσμα έριστου και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Έσωτερικού άραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8
 Αί συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός
 και είναι προκληρωτάι δι' έν έτος.

ΕΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έν Ελλάδι λεπ. 15.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις
 Όδός Ευριπίδου, άριθ 38, παρά τῷ Βαρβάνειου

αριθ. 808 Β'.— Τόμ. 10^{ος}

Έν Αθήναις, 41 Οκτωβρίου 1903

Έτος 25^{ον}— Άριθ. 41

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

Κυττάξετε αυτήν την ωραίαν εικόνα. Ίδέτε πόσον εινε γλυκεία, πόσον εμπνέει τον σεβασμόν, την συμπάθειαν, την αγάπην, ή μορφή του μεγάλου συγγραφέως, τον όποιον έμάθητε να γαπάτε από τα έργα του.

Κάποτε ή δημοσίευσις τῆς εικόνας ένός αγαπητού συγγραφέως, απογοητεύει τους θευμαστίας του. Άλλο περιμένουν και άλλο βλέπουν. . . Άλλ' ή εικών του Ίουλίου Βέρν δέν εινε από εκείνας που απογοητεύουν. Άπεναντίας, είμαι βέβαιος, ότι ή μορφή του όχι μόνον άνταποκρίνεται τελείως με το ιδανικόν, το όποιον έσηματίσατε εκ τῆς αναγνώσεως των έργων του, αλλά και το υπερβαίνει. Βλέπετε κάτι περισσότερον άφ' ότι έπεριμένατε.

Φαντάζομαι την εύχαρίστησιν όλων εκείνων, όσοι δια πρώτην φοράν βλέπουν εικόνα του Ίουλίου Βέρν. Πόσον θά το έπιθύμουν!

Η «Διάπλασις» ήρριλε να ικανοποιήσῃ την θερμήν και δικαίαν έπιθυμίαν των, διότι αυτή κυρίως την έπρακάλεσε, διότι αυτή έδημοσίευσεν έως τώρα τα ωραιότερα και τα καταλληλότερα δια νέους αναγνώστιας μυθιστορήματα του Ίουλίου Βέρν, και κατέστησε το παγκόσμιον άλλως τε όνομα του μεγάλου συγγραφέως, γνωρισμάτου και προσφιλέστατον και εις την ελληνικήν νεολαίαν.

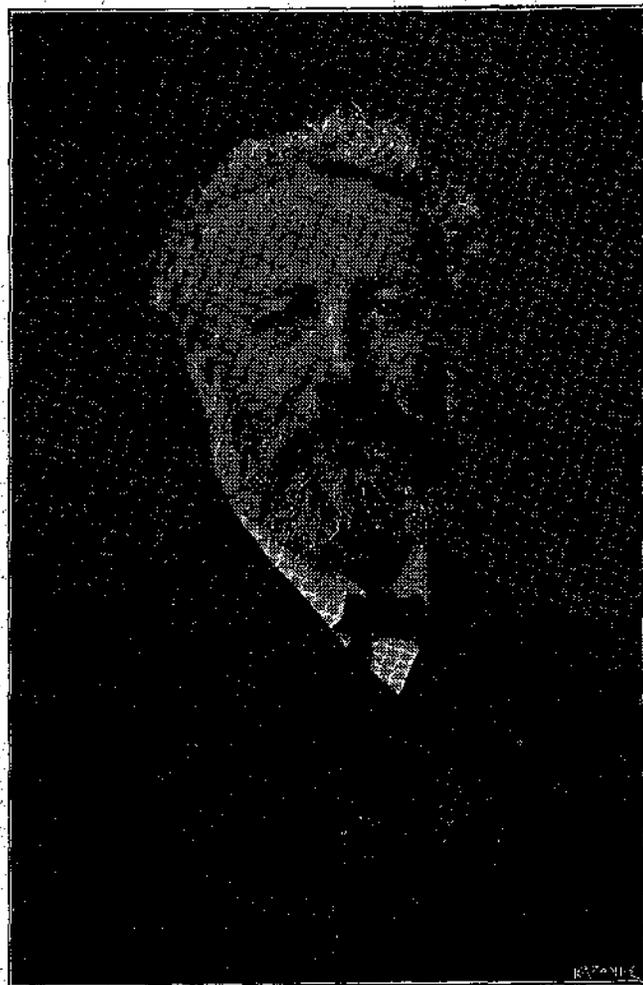
Όλίγα βιογραφικά σημειώσεως, συνοδεύουσαι την δημοσίευσιν τῆς εικόνας του Ίουλίου Βέρν, θνα γνωσθούν, έλπίζω με πολύ ενδιαφέρον και με πολλήν εύχαρίστησιν.

Ο Ίούλιος Βέρν έγεννήθη εις Νάντην τῆς Γαλλίας, την 8 Φεβρουαρίου του 1828. Επομένως άγι τώρα το έβδομηκοστόν πέμπτον έτος τῆς ηλικίας του. Άφού

συνεπλήρωσε τάς σπουδάς του εις το λύκειον τῆς γενεθλίου πόλεως, μετέβη εις Παριζίους δια να σπουδάσῃ νομικά. Κατά το 1848, έν συνεργασία με τον Μιχαήλ Καρρέ, συνέθεσε τα λιμπρέττα δύο μελοδραματίων, και κατά το 1850 έγραψε μίαν κωμωδίαν έμμετρον, εις την όποιαν έβαλε λιγάκι το χέρι του και ο Άλέξανδρος Δουμάς υίός, και ή όποια παρυστάθη εις το παρισινόν θέατρον, το λεγόμενον «Γυμνάσιον». Επί έτη όλόκληρα, αι ασχολίαι του εμερίσθησαν μεταξύ του θεάτρου και . . . του

χρηματιστηρίου. Εις το θέατρον «Βωδεβίλ» έπαίχθη μίχ τρίπρακτος κωμωδία του υπό τον τίτλον «Ένδεκα ήμέραι πολιορκίας», έγραψε δέ έν τῷ μεταξύ και άλλα λιμπρέττα κωμικῶν μελοδραματίων. Άλλα μερικαί αφήγησεις ταξειδιών, τάς όποιάς έδημοσίευσεν εις το περιοδικόν «Μουσείον των Οικογενειών», φαίνεται ότι άπεκάλυψαν εις αυτόν τον πραγματικόν, τον αληθήν δρόμον, τον όποιον έπρεπε να ακολουθήσῃ ή ιδιοφυία του, δια να φθάσῃ εις την δόξαν. Είδεν, ότι δέν είχε τον όμοιον του εις την περιγρφήν των παραδόξων και περιπετειωδών ταξειδιών, τα όποια συνελόμβανεν ή γόνιμος φαντασία του, — όχι μόνον εις την γῆν, αλλά και εις τον ουρανόν, — και τα όποια με την άρθοίαν και άκρίθειαν των επιστημονικῶν και γεωγραφικῶν ούτων λεπτομερειών, όρειλομένων εις πείραν και εις μελέτην μεγάλην, έφαίνοντο εις τον αναγνώστην ως αληθινά.

Ανάλογα έργα είχαν γράψῃ, εις τους περασμένους αιώνας, ο διασημος Σουρανό Δε Μπερζεράκ, και οι Άγγλοι συγγραφείς Σαίξπηρ, Δε Φόσε, έσχάτως δέ ο Μάικλ Ρήδ, ο συγγραφέας του γνωστού σας «Εις την θάλασσαν» — άλλ' ή μεγάλη ειδιότης του Ίουλίου Βέρν εις την καταλληλον χρησιμοποίησιν των επιστημονικῶν γνώσεων, έκαμε τα «Φανταστικά του ταξειδία» τόσο δημοφιλή και τόσο εύχάριστα, όσον άλλια βιβλία του αιώνος τούτου. Η πρώτη του πραγματική έπιτυχία ήπληξε το μυθιστόρημα

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ

«Πέντε εβδομάδες εν αεροστάτιω», τὸ ἑπόμενον ἐγγραφετὴ 1862 διὰ τὸ περιοδικὸν Magasin d'Education, — τοῦ ὁποίου εἶνε εἰς ἕκ τῶν ἰδρυτῶν, — ἔκτοτε δὲ ἐν κεραιθῶν ἔτος χωρὶς νὰ δημοσιεῖται εἰς αὐτὸ ἐν ἡ δὴ φανταστικῶν μυθιστορημάτων θαυμάσια, ἐκπληκτικῶν, διασκεδαστικῶν καὶ συγχρόνως διδακτικῶν, εἰκονογραφημένα δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τῶν εἰδικῶν πλέον διὰ τὰ τοιαῦτα μυθιστορήματα καλλιτέχνην Ρισῶ.

Τὰ περιφημότερα τῶν μυθιστορημάτων τούτων εἶνε τὰ ἑξῆς :

«Ταξείδιον εἰς τὸ κέντρον τῆς Γῆς», — «Ἀπὸ τῆς Γῆς εἰς τὴν Σελήνην», — «Τὰ τέκνα τοῦ πλοῦρχου Γράντ», — «Ἐἴκοσι χιλιάδες λεῦγαι ὑπὸ τὰς θαλάσσας», — «Οἱ Ἄγγλοι εἰς τὸν Βόρειον Πόλον», καὶ «Ὁ Γύρος τοῦ Κόσμου εἰς 80 ἡμέρας», τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸν παρισίνον «Χρόνον» τὸ 1872. Ὁ ἄ Γύρος τοῦ Κόσμου, καθὼς καὶ ἡ «Μιχαὴλ Στρογγώφ», ἐδραματοποιήθησαν, ἐπαίχθησαν εἰς τὰ παρισινὰ θεάτρα, καὶ ἐξαιουλοῦν νὰ καίζονται μὲ ἀπειρον ἐπιτυχίαν. Μάλιστα ὁ «Μιχαὴλ Στρογγώφ» παρεστάθη πολλάκις καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν θιασῶν τοῦ κ. Ταβουλάρη. Τὰ μυθιστορήματα τοῦ Ἰουλίου Βέρν ἔχουν μεταφρασθῆ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἡ «Διάπλασις» ἐδημοσιεύσεν ἔως τῶρα τὰ ἑξῆς :

Διετρεῖς Διακοπαι (εἰς τοὺς τόμους 15 καὶ 16 τῆς Αἰς Περιόδου), Κατσαρ Κασκάμπελ (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896), Ἡ Σφιγγὶ τῶν Πάγων (τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα τὰ ἀριστοῦργματα τοῦ Βέρν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898), Ἡ Θυμαστὸς Ὄρενδρος (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901), τὸ Μέγα Δάσος (εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902) καὶ τὰ ὅλον ἐδημοσιεύσεν ἡ Παράμυθια τοῦ Κασιδουλινοῦ. Ὅλα αὐτὰ τὰ μυθιστορήματα ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τελειῶς μεταφρασμένα ὑπὸ δοκιμῶν μεταφραστῶν, λαμπρῶς εἰκονογραφημένα, διὰ τῶν ἰδίων εἰκόνων τοῦ πρωτότου, καὶ αποτελοῦν ἤδη λαμπρὰν συλλογὴν, ἡ ὁποία μὲ τὸν καιρὸν θευξήθη

ὄν εἰς τὴν ἰδιόκτητον θαλαμηγόν του, μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδιεν εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς, ζῶν ὡς μεγάλος περιηγητὴς καὶ αὐτός, — προπλήτων δὲ ὡς σφοδρὸς μελετητὴς, ἔχων μαζὶ του εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν βιβλιοθήκην του, — τὸν δὲ ὑπόλοιπον καιρὸν εἰς τὸ σπιτί του, εἰς τὴν Ἀμιένην, συγγράφων, ἢ εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε παρασημοφορημένος μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ἔργων του, ὅλη ἡ σειρά τῶν «Φανταστικῶν Ταξείδιων», ἔχουν βραβευθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπεσεφόρη καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ μυθιστορημὰ του «Τὸ ἀρχιπέλαγος ἀνάστατον», ἔχει ὑπόθεσιν ἐλληνικὴν.

Τώρα τὰ ταξείδια ἐπαύσαν. Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε πολὺ γέρον. Καὶ ὅμως ἀκόμη συγγράφει, θαύμα ἀντοχῆς, γονιμότητος, φιλοπονίας, καὶ δὲν παρέρχεται ἔτος ποῦ νὰ μὴ μάς χαρίσῃ νέον ἔργον του. Ἐσχάτως διεδόθη ὅτι ἐσυφώθη.

Ἄλλ' ἡ εἰδησις, εὐτυχῶς, διεψεύσθη κατόπιν ἐπιτυχῶς ἐγχειρήσεως, ὁ Βέρν ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ τώρα εἶνε ἐντελῶς καλά. Μόνον ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ παντῆ ἰδιοχειρῶς εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἐπιστολάς ποῦ του στέλλουν οἱ θαυμασταί του ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς! Διότι, ὅταν ἦσαν ὀλίγοι, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παντῆ εἰς ὅλας ἀκριβέστατα. Καὶ δύο-τρὶς φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὅποιοι τῶν ἔγραψαν ἄλλοτε εἰς Ἀμιένην διὰ νὰ τὸν ἐκφράσουν τὸν θαυμασμὸν τῶν, ἔτυχον ἀπαντήσεως καὶ κατέχουν τώρα αὐτόγραφα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, τὰ ὁποῖα εἶνε πραγματικῶς κειμήλια. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πάθημα τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἀνησύχησεν, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ καταλύσαν κυριολεκτικῶς τὴν οἰκίαν του, ὁ Ἰούλιος Βέρν ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ μίαν ἀπάντησιν κατ' ἐξῆς τὰς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελλε τὴν ἐπιτυχὴ ἔκθεσιν τῆς ἐγχειρήσεως καὶ τὴν τελειῶν θεραπείαν του, ἐπέλεγε δὲ χαριτολογῶν, «ὅτι τότε θὰ ἐκινδύνευσε πραγματικῶς νὰ τυφλωθῆ, ἂν ἀνεγίνωσκεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας τοῦ ἔγραψαν οἱ ἀνησυχῆσαντες διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του.»

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΕΛΜΑΤΑ

Ὅσακις ἐγείρεσθε τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶτ' ὀφθαλμῶν ἐξυπνήσατε, πλύνετε ἐπιχειρηματικῶς καὶ δι' ἀφθόνου ὕδατος τὸ στόμα.

Προσέχετε νὰ μὴ καταπίνετε σπόρους ὀπωρῶν, διότι ἐνδέχεται εἰς τοιοῦτος νὰ γίνῃ ἀφορμὴ σκοληνοειδίτιδος.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Υγιείας»

Ἐκτὸς τῶν μυθιστορημάτων του, ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐδημοσίευσεν ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸν συγγραφέα Θ. Λαβαλλέ, μίαν «Εἰκονογραφημένην Γεωγραφίαν τῆς Γαλλίας», καὶ μόνος του τὴν «Γενικὴν Ἱστορίαν τῶν μεγάλων περιηγητῶν» καὶ τῶν μεγάλων περιηγητῶν.

Ὁ Βέρν ἦτο ἀνέκαθεν καὶ εἶνε πολὺ ἀγαπήτῳ εἰς τὴν ἀνωτέραν παρισινήν κοινωνίαν. Κατὰ τὰ τελευταῖα τριάνοντα ἔτη, τὸν περισσότερο καιρὸν διήλ-

θεν εἰς τὴν ἰδιόκτητον θαλαμηγόν του, μὲ τὴν ὁποίαν ἐταξείδιεν εἰς τὰς θαλάσσας καὶ τοὺς ὠκεανούς, ζῶν ὡς μεγάλος περιηγητὴς καὶ αὐτός, — προπλήτων δὲ ὡς σφοδρὸς μελετητὴς, ἔχων μαζὶ του εἰς τὸ πλοῖον καὶ τὴν βιβλιοθήκην του, — τὸν δὲ ὑπόλοιπον καιρὸν εἰς τὸ σπιτί του, εἰς τὴν Ἀμιένην, συγγράφων, ἢ εἰς τὸ Παρίσι. Εἶνε παρασημοφορημένος μὲ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, καὶ πολλὰ ἐκ τῶν ἔργων του, ὅλη ἡ σειρά τῶν «Φανταστικῶν Ταξείδιων», ἔχουν βραβευθῆ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας.

Ὁ Ἰούλιος Βέρν ἐπεσεφόρη καὶ τὴν Ἑλλάδα. Τὸ μυθιστορημὰ του «Τὸ ἀρχιπέλαγος ἀνάστατον», ἔχει ὑπόθεσιν ἐλληνικὴν.

Τώρα τὰ ταξείδια ἐπαύσαν. Ὁ Ἰούλιος Βέρν εἶνε πολὺ γέρον. Καὶ ὅμως ἀκόμη συγγράφει, θαύμα ἀντοχῆς, γονιμότητος, φιλοπονίας, καὶ δὲν παρέρχεται ἔτος ποῦ νὰ μὴ μάς χαρίσῃ νέον ἔργον του. Ἐσχάτως διεδόθη ὅτι ἐσυφώθη.

Ἄλλ' ἡ εἰδησις, εὐτυχῶς, διεψεύσθη κατόπιν ἐπιτυχῶς ἐγχειρήσεως, ὁ Βέρν ἀπέφυγε τὸν κίνδυνον, καὶ τώρα εἶνε ἐντελῶς καλά. Μόνον ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ παντῆ ἰδιοχειρῶς εἰς τὰς ἀναριθμήτους ἐπιστολάς ποῦ του στέλλουν οἱ θαυμασταί του ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς! Διότι, ὅταν ἦσαν ὀλίγοι, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παντῆ εἰς ὅλας ἀκριβέστατα. Καὶ δύο-τρὶς φίλοι τῆς Διαπλάσεως, οἱ ὅποιοι τῶν ἔγραψαν ἄλλοτε εἰς Ἀμιένην διὰ νὰ τὸν ἐκφράσουν τὸν θαυμασμὸν τῶν, ἔτυχον ἀπαντήσεως καὶ κατέχουν τώρα αὐτόγραφα τοῦ Ἰουλίου Βέρν, τὰ ὁποῖα εἶνε πραγματικῶς κειμήλια. Ἀλλὰ μετὰ τὸ πάθημα τῶν ὀφθαλμῶν του, ὅταν ὅλος ὁ κόσμος ἀνησύχησεν, καὶ αἱ ἐπιστολαὶ καταλύσαν κυριολεκτικῶς τὴν οἰκίαν του, ὁ Ἰούλιος Βέρν ἠναγκάσθη νὰ δημοσιεύσῃ μίαν ἀπάντησιν κατ' ἐξῆς τὰς ἐφημερίδας, διὰ τῆς ὁποίας ἀνήγγελλε τὴν ἐπιτυχὴ ἔκθεσιν τῆς ἐγχειρήσεως καὶ τὴν τελειῶν θεραπείαν του, ἐπέλεγε δὲ χαριτολογῶν, «ὅτι τότε θὰ ἐκινδύνευσε πραγματικῶς νὰ τυφλωθῆ, ἂν ἀνεγίνωσκεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας τοῦ ἔγραψαν οἱ ἀνησυχῆσαντες διὰ τοὺς ὀφθαλμούς του.»

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΕΛΜΑΤΑ

Ὅσακις ἐγείρεσθε τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρῶτ' ὀφθαλμῶν ἐξυπνήσατε, πλύνετε ἐπιχειρηματικῶς καὶ δι' ἀφθόνου ὕδατος τὸ στόμα.

Προσέχετε νὰ μὴ καταπίνετε σπόρους ὀπωρῶν, διότι ἐνδέχεται εἰς τοιοῦτος νὰ γίνῃ ἀφορμὴ σκοληνοειδίτιδος.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Υγιείας»

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΦΙΛΑΡΓΥΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

σημερινός μου τίτλος θάσας ἐκπλήξη, διότι ἀποτελεῖ οὕτως εἰπεῖν ἐνᾶσχημα ὁξύμωρον. Ἄν ἔλεγα «γεροντικὴ φιλάργυρια», μάλιστα. Ἀλλὰ «παιδὶ καὶ φιλάργυρος ταιριάζει»; Ἡ ὠραία, ἡ χρυσὴ παιδικὴ ἡλικία εἰμπορεῖ νὰ ἔχη καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ γελοῖον καὶ ἐλαττον αὐτὸ ἐλάττωμα; Δὲν εἶνε φυσικὴ ἀντινομία;

Τὴν ἰδίαν ἐκπλήξιν ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ, ὅταν εἶδα εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν τοῦ προηγουμένου φύλλου μίαν ἀπάντησιν, ἢ μᾶλλον μίαν ἐρώτησιν τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἐνα φίλον τῆς: «Τί γίνεται ὁ μικρὸς ἐκεῖνος φιλάργυρος: τὸν ἐκατάφερες;»

Κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐνόμισα, ὅτι πρόκειται περὶ τυπογραφικοῦ λάθους, καὶ ὅτι ἀντὶ τῆς λέξεως γέρος, ὁ στοιχειοθετὴς ἐβάλε τὴν λέξιν μικρός.

Ὅταν ὅμως ἐδιάβασα καὶ τὴν παρακάτω φράσιν: «παιδὶ καὶ φιλάργυρος ταιριάζει;» ἐπέσθην ὅτι δὲν πρόκειται περὶ λάθους, καὶ συνεπέρανα ὅτι τῶντι ὁ φίλος ἐκεῖνος τῆς «Διαπλάσεως» θὰ τῆς παρεπονέτο ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ καταφέρῃ—περὶ ξεσπαθώματος βεβαίως ὁ λόγος,—κάποιον φίλον τοῦ πλοῦσιον, ποῦ ἐπιθυμᾷ ἴσως νὰ ἐγγραφῆ συνδρομητῆς, ἀλλ' ἐμποδίζεται ὑπὸ τῆς φιλάργυριος του!

Κ' ἐσυλλογίσθη: Τὸ φυσικὸν τῆς παιδικῆς ἡλικίας εἶνε μᾶλλον ἢ σπατάλη. Ἐλάττωμα βεβαίως καὶ αὐτὸ, ἀλλ' ὄχι τὸσον γελοῖον καὶ οἰκαμάρτον ὅσον τὸ ἀντίθετον. Τὸ παιδὶ λοιπὸν ἀρχίζει ἀπὸ τὴν σπατάλην, καὶ βαθμηδόν, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὅσον ἀποκτᾷ νοῦν, ὅσον μαθαίνει τὸν κόσμον, ὅσον γνωρίζει τὴν ἀξίαν τοῦ χρηματός, τὸ γυρίζει εἰς τὴν οἰκονομίαν. Ὁ ἄνθρωπος, καὶ ὁ πλοῦσιώτερος, πρέπει νὰ εἶνε οἰκονόμος. Αὐτὸ πλέον εἶνε προτέρημα. Μερικοὶ ὅμως δὲν ἠξέουρον ἔως ποῦ πρέπει νὰ σταματήσουν, ὑπερπηθῶν τὸ ὄριον ἐκεῖνο, πέραν τοῦ ὁποίου κάθε προτέρημα μεταβάλλεται εἰς ἐλάττωμα, ὠθοῦν τὴν οἰκονομίαν τῶν εἰς τὰ ἄκρα, καὶ σιγαλά, μὲ τὴν ἡλικίαν, ὅταν καὶ ὁ νοῦς ἀρχίζει πλέον νὰ ἐξασθενῆ, κατανοῦν ὑπερβολικῶς οἰκονόμοι, δηλαδὴ φιλάργυροι. Διὰ τοῦτο συνήθως οἱ γέροντες ἔχουν αὐτὸ ἐλάττωμα.

Ἀλλὰ κάθε κανὼν ἔχει τὴν ἐξαιρέσιν του. Ὑπάρχουν καὶ γέροντες σπά-

ταλοὶ αὐτὸ πλέον τὸ βλέπομεν συχνά. Ἀλλ' ἀφοῦ συμβαίη τοῦτο, διατὶ νὰ μὴ συμβαίη καὶ τὸ ἀντίθετον; διατὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν καὶ παιδία φιλάργυρα; Καὶ φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν...

Πῶς ἐξηγεῖται τὴν τὸν παρόδοξον καὶ ἀνεξήγητον αὐτὸ φαινόμενον; Λέγουσιν ὅτι ἡ φιλάργυρια, ὅπως καὶ ἡ φθίσις, εἶνε καμμίαν φοράν κληρονομικὴ, ἢ ὅπως τὸ λέγομεν ἀπλοῦστερα, οἰκονομικὴ. Δηλαδή, ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς προγόνους,—γονεῖς, πάππους, προπάππους κτλ.—ἦτο φιλάργυρος, εἰμπορεῖ νὰ γεννηθῆ εἰς τὴν οἰκονομικὴν παιδί, τὸ ὁποῖον νὰ εἶνε φύσει φιλάργυρον, νὰ ἔχη τὴν φιλάργυριαν εἰς τὸ αἷμα τὸν, εἰς τὸν ὀργανισμόν του. Τέτοιον παιδί δὲν θάρχησιν ἀπὸ τὴν σπατάλην, διὰ νὰ περάσῃ εἰς τὴν οἰκονομίαν καὶ νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν φιλάργυριαν. Θὰ εἶνε φιλάργυρος ἄνθρωπος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του.

Ἐπιτὸς ἂν πάρῃ τὰ μέτρα του...

Δὲν ἠξέουρον ἂν αὐτὴ ἡ θεωρία εἶνε ἀληθινή. Βλέπω μόνον ὅτι ἐξηγεῖ τὸ πρᾶγμα. Θὰ ἦτο δύσκολον ταῖντι νὰ φαντασθῶμεν, ὅτι ἐνα παιδί μικρῆς ἡλικίας, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν πείραν τοῦ κόσμου, τὸ ὁποῖον δὲν κερδίζει τὰ χρήματά του ἐξοδούει, καὶ δὲν γνωρίζει ἐπομένως τὴν ἀξίαν τῶν, εἰμπορεῖ εἰς ὑπολογισμόν νὰ κάμῃ τὸσον ὑπερβολικὴν οἰκονομίαν, ὥστε νὰ καταπᾶ φιλάργυρον. Ἄν ὑπάρχη τέτοιο παιδί, βεβαίως ἡ φιλάργυρια εἶνε μέσα του, ἐγεννηθῆ μὲ αὐτήν.

Καὶ προσέτρεξα εἰς τὸς ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, καὶ ἐθυμῆθη ὅτι ἐγνώρισα ἀρκετὰ παιδία φιλάργυρα. Ἐνῶ ἦσαν πλοῦσινα, ἐνῶ εἶχαν ἀφθονα τὰ μέσα νὰ ἐκανοποιῶν τὰς ἀνάγκας τῶν, τὰς λογικὰς τῶν ἐπιθυμίας, ἐφιλάργυρουόντο, ἐστεροῦντο, καὶ πολλάκις, θὰ το πιστεύετε;—ἐπέστρεφαν εἰς τοὺς γονεῖς τῶν μαζεμένα τὰ χρήματα, τὰ ὅποια τοὺς εἶχαν δώσει κατὰ κληροῦς διὰ τὰ μικρὰ τῶν ἐξοδα!

Ἐγνώρισα μικρὸν κέρην, μονογενῆ, μὲ μισθὸν ἑκατομύριον περιουσίαν, ἡ ὁποία ἐφιλονεικοῦσε φοβερά μὲ τὴν μητέρα τῆς, διότι αὐτὴ ἠθέλε νὰ τῆς κάμῃ φόρεμα πενήντα δραχμῶν, ἐνῶ ἐκεῖνη ἐπέμνε νὰ γίνῃ μόνον εἰκοσιπέντε. Τί γελοία!... Ἀλλὰ καὶ ὁ φίλος τοῦ φίλου καὶ ὁ πλοῦσιος, ποῦ του ἀρέσει ἡ «Διάπλασις» καὶ θὰ ἤθελε πολλὴ νὰ γίνῃ συνδρομητῆς, ἀλλὰ λυπεῖται νὰ δώσῃ ἐπὶ φωροδραχμῆς, ἀπὸ τὰ ἑκατομύρια ἴσως τοῦ πατέρα του, ἐνοικί σας, καὶ δὲν πηγαίνει παρὰ κάτω!

Βέβαια δὲν πρέπει ποτε κανεὶς νὰ εἶνε σπάταλος. Ὅποιος ἀγοράζει τὸ περιττόν, εἶπεν ὁ Φραγκλῖνος, γρήγορα θὰ πωλήσῃ τὸ ἀναγκαῖον. Ὅσοι ἔχετε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, προσπαθήσατε νὰ

το νικήσατε διὰ τῆς φρονήσεως, διὰ τῆς οἰκονομίας. Ἀλλ' ἂν ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ, ποῦ αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν τὸ ἀντίθετον, κάποιαν τάσιν πρὸς τὴν φιλάργυριαν, αὐτοὶ πρέπει νὰ γωνισθῶν ἐναντίον τῆς; περισσότερο. Παιδία σπάταλα ἐπιτέλους ὑποφέρουν! ἄλλα παιδία φιλάργυρα εἶνε ἀνυπόφορα!

Σας ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ. (Συνέχεια)

Ἦτο λοιπὸν πολὺ συνωτισμὸς ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ ἀνδρου τῆς.

Ἐγὼ πολλὴν διάθεσιν νὰ δοκιμάσω καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Γουήλ Κοῦρτις εἰς τὸν φίλον τοῦ Κάρλολν Πρέστων.

Ὁ κ. Πάξ τον ἤκουσε.

Ναί, ναί, εἶπε πηγοῖστε καὶ μὴ φοβῆσθε. Δὲν θὰ πᾶνε ἄδικα τὰ χρήματά σας.

Ὁ Γουήλ ἦτο ἐνας ἀπὸ τοὺς πλέον διανεκρμένους νέους τοῦ Κιμπασέτου δὲν ἔλειπεν ἀπὸ αὐτὸν παρὰ ὀλίγας χαρακτῆρ περισσότερο δυνατὸς διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος μὲ πολλὴν ἀξίαν. Ἡ Αἰμιλία, ἡ ὁποία ἤσθαινετο πολλὴν φιλίαν πρὸς αὐτόν, ἐσκέπτετο ἀπὸ πολλοῦ πῶς νὰ εὕρῃ τὴν εὐκαιρίαν ἀνά τὸν μεσιτώσῃ εἰς τὸ ἠθικόν, διὰ νὰ τον κάμῃ νὰ ἐρμῆσῃ πρὸς τὴν πρόδον. Καὶ ἡ εὐκαιρία εὐρέθη.

Δυστυχῶς εἰς τοὺς ἀδυνατούς! τῶ εἶπε μὲ φωνὴν ὑποχθονίαν, ἀφοῦ ἐκαμῶθη ὅτι ἐκύτταζε προσεκτικῶς τὴν παλάμην του αἱ γράμμακαί σας εἶνε ἀρεστοὶ καὶ τὰ ὄρη ἀνεπαίσθητα. Το σύνολον ἐν τούτοις δὲν εἶνε κακὸν ἀλλὰ νὰ ἔχετε ὑπ' ἔψιν ὅτι ἡ ἀτύχη μόνον τοὺς τολμηροὺς βοηθεῖ. Λοιπὸν μὴ φοβηθῆτε νὰ ριφικινδυνεύσατε λιγάκι. Βλέπω εἰδῶ ὅτι ποτε δὲν θὰ ἐπιχειρήσατε μεγάλα ταξείδια, ἐκτὸς ἂν θελήσατε νὰ ἀποδείξετε ψευδῆς τὸ ὄροσκοπίον σας. Καὶ ὅμως ἔχετε ἄδικον τὰ ταξείδια διδάσκουν καὶ μορφῶνουν τοὺς νέους. Καὶ ὅσον μένετε εἰς τὸ Κιμπασέτον, βεβαίως δὲν θὰ κάμετε τίποτε.

Ἐξαιουλοῦθησατε, εἶπεν ὁ νέος, ὁ ὁποῖος εἶχε πολὺ περισσότεραν ἐπιθυμίαν παρ' ὅσην ὑπέθετεν ἡ μάγισσα, διὰ νὰ μάθῃ τὴν περὶ αὐτοῦ γνώμην τῆς θ' ἀλλάξῃ καὶ θὰ γίνω ἐντελῶς διαφορετικὸς διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω, ἂν εἶνε ἀνάγκη.

Δὲν σας ζητῶ τὸσον μεγάλα πράγματα χρησιμοποίησατε μόνον τὰ χαρίσματα, μὲ τὰ ὁποῖα σας ἐπροκίσειεν ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μὴ τ' ἀφίνετε νὰ χάνωνται ἄδικα.

Ἐλάτε νὰ δοῦμε, τί εἰμπορῶ νὰ

κάμω; σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ το εἰπῆτε ἐσεῖς ποῦ γνωρίζετε τὸ μέλλον.

Ἐκλέξατε ἐν στάδιον καὶ ἐργασθῆτε, σὰν νὰ εἶχατε ἀνάγκη νὰ ζητήε μετὰ τὴν ἐργασίαν σας.

Ἡ συμβουλὴ σας εἶνε καλὴ, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ προφητεύσατε τίποτε καλὸν διὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνετε;

Τί ἐπιθυμίας καὶ τί φιλοδοξίας ἔχετε;

Ν' ἀποκτήσω εὐπορίαν ὀκωσθῆποτε, καὶ μίαν εὐμορφή γυναικούλα.

Τὸ πρῶτον ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται ὅσον ἀφορᾷ τὸ δεύτερον, θὰ το ἔχετε.

Εὐχάριστῶ! αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Καὶ πῶς θὰ εἶνε αὐτὴ που θὰ πάρω;

Μικροκαμωμένη, λεπτὴ καὶ χαριτωμένη ὡς σουλφίς, ἀπῆντησεν ἡ Αἰμιλία σκεπτομένη τὴν Μάξιαν Σελδεν. Εἶνε προικισμένη μὲ ὅλας τὰς χάρις ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ, καὶ σεῖς πρέπει πολὺ ἀκόμη νὰ κοπιᾶσατε διὰ νὰ γίνετε ἀξίος τῆς. Εἶπα.

Καὶ ἠμπορῶ νὰ μῖθω ἀκόμα;...

Τίποτε ἄλλο, ἀπῆντησεν ἡ Αἰμιλία, καὶ τον ἀπέπειμα μὲ μίαν ἐπιτακτικὴν χειρονομίαν.

Λοιπὸν, τί σας ἐπροφῆτευσαν; τὸν ἠρώτησεν ὁ Κάρλολν Πρέστων, ὅταν τον εἶδεν ἐπανερχόμενον μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά.

Ὅχι καὶ σπουδαία πράγματα πηγαίνετε ὅμως καὶ σεῖς, διὰ νὰ ἰδῆτε ἂν θὰ σας εἰποῦν περισσότερα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπαν.

Ὁ Κάρλολν δὲν ἀπεφάσιεν ἀμείως νὰ ὑπάγῃ, καὶ, ὅταν εὐρέθη ἐπὶ τέλους ἐνώπιον τῆς Αἰμιλίας, αὐτὴ μὲ τὸσον πολλὰ πρόσωπα εἶχεν ὀμιλήσῃ καὶ εἶχε προφητεύσῃ τὸσον πράγματα καλὰ καὶ κακὰ, ὥστε εὐρίσκειτο εἰς κτᾶστασιν νευρικῆς υπερδιεγέρσεως.

Καλῆ, ἐσεῖς εἶσατε; ἀνέκραξεν ὁ Κάρ

γάκι αδύνατο τὸ μυαλό, τὰ ἔχασε καὶ τρέμει ἀκόμη σὰν τὸ ψάρι.

— Τὸ μέλλον σας μού ἐμφανίζεται καθαρὸν σὰν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Εἰσθε δικηγόρος, σὰς βλέπω ποῦ ἀγορεύετε εἰς τὴν πρώτην δίκην σας.

— Ποῦ ;

— Εἰς τὸ Κιμπασσέτον.

— Ὁ Κάρολος ἔσεισε τὴν κεφαλὴν. — Ἦμπορούσατε νὰ με στείλετε εἰς κανὲν καλλίτερον μέρος, ἀφοῦ αὐτὸ δὲν σας στοιχίζει τίποτε. Τὸ Κιμπασσέτον εἶνὲ παραπολύ μικρὸν θέατρον διὰ τὴν φιλοδοξίαν μου. Κυττάξετε καλλίτερα, σὰς παρακαλῶ θὰ τὴν κερδίσω τὴν δίκην ;

— Μάλιστα.

— Ὁ κερδίω καὶ ἄλλες ;

— Βεβαίως εἰσθε προωρισμένος διὰ μέλλον λαμπρότατον θὰ ἔχετε τάλαντον πολὺ καὶ ἐπιτυχίας μεγάλας.

— Σὰς ὑπερευχαριστῶ, κυρία μάγισσα μού λέτε τόσο πολλὰ εὐχάρισα, ὥστε με κάμνετε καὶ ἐντρέπομαι. Ζῆ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κάποια δεσποινίς, ἢ ἄποια λέγεται Αἰμιλία Χὼδ καὶ ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ με μαλῶνῃ, γὰρ μου ἐπαναλαμβάνῃ ὅτι χάνω ἀδικὰ τὸν καιρὸν μου, ὅτι εἰς τίποτε δὲν θὰ ἐπιτύχω. Τὴν γνωρίζετε ;

— Νὰ λέει οὐ τ' ἀστεία, νέε μου ἀρκετὰ ἐμείνατε ἐδῶ ἀφήστε νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλοι.

— Ὁ Κάρολος ὑπήκουσεν. Ἀμέσως τότε ἡ μίς Ὁ Νείλ ὤρμησεν εἰς τὸ ἀντρον τῆς Σιδύλλης εἶχεν ἀρκήτην περιέργειαν νὰ ἰδῆ τὴν ἐνδυμασίαν τῆς Αἰμιλίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὅλοι ὠμιλοῦσαν εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ὡ! ἀνέκραξεν εἰσερχομένη, πῶς σας ἄρσεν ἡ μητέρα σας νὰ μασκάρηθητε ἐταῖ δά ;

— Σιωπή! τὸ χέρι σας, κυρά μου.

— Νὰ το... ἦτον ὠραιότερο μιά φορά ὅταν ἤμουν νεά, μού ἔλεγαν πάντοτε...

— Ἡ Αἰμιλία τὴν διέκοψεν.

— Λόγια, λόγια, λόγια, ὅπως λέγει ὁ Ἀρλέτος. Τί χρειάζονται τόσα περιττά λόγια ;

— Τί λέτε! δὲν σας ἐννοῶ.

— Περιττὸν νὰ μ' ἐννοήσατε δὲν ἐλέγηθαι ὅτι ἀδύνατον νὰ γεμισθῆ ἡ σαπουνομπουμπουλῆθρα, καὶ ἂν ἀκόμη χυθοῦν μέσα σ' αὐτὴν ὅλα τὰ νερά τοῦ ὠκεανοῦ ;

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτὸς που ἐσκέφθη νὰ γεμίσῃ τὴν σαπουνομπουμπουλῆθρα; ἐμουργούρισεν ἡ γεροντοκόρη μὲ παίρνετε λοιπὸν γιὰ τρελλή, Αἰμιλία !

— Ἡ Αἰμιλία ἤρχισεν τότε νὰ τῆς ἀρδιάξῃ ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα πράγματα, ἀνακατεύουσα αὐτὰ μὲ ρητὰ καὶ ἀποφθέγματα ταιριαστὰ καὶ ἀταίριαστα, ὅπως τῆς ἤρχοντο σὺ μὲ μὲν, εἰς τρέπον ὥστε ἡ μίς Ὁ Νείλ ἐπῆγε νὰ πα-

λαδῶσῃ. Τὸ μόνον ποῦ ἐκατάλαβεν ἦτο ἡ προφητεία, ὅτι θὰ τὴν ζητήσουν δύο γαμπροὶ καὶ ὅτι θὰ λάθῃ δῶρον ἕνα βελούδινο ἐπανωφόρι.

— Ἦλθε κατόπιν ὁ κ. Εὐγένιος Πάλμερ.

— Ἐκ λαμπροτάτη μάγισσα, εἶπε χαιρετῶν ἐδαφιαίως, δὲν προτίθεμαι, ἂν καὶ οὐδὲ ὅπως ἀμφιβάλλω περὶ τῆς διορατικότητός σας, νὰ σας ἐρωτήσω περὶ τοῦ μέλλοντός μου τὸ παρὸν ἀποτελεῖ ἐπαρκῆ ἐγγύησιν περὶ τῆς ποιότητος τοῦ μέλλοντος.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ἡ Αἰμιλία. Τότε λοιπὸν, τί θέλετε ἐδῶ ;

— Ἀπλῶς ν' ἀπολαύσω ἐπ' ὀλίγας στιγμὰς τῆς θελητικῆς παρουσίας σας καὶ τῆς ἀξιοτάτου συνομιλίας σας.

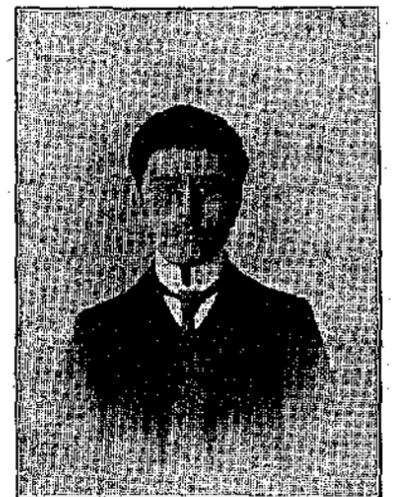
— Ὅστε ὁ τόπος οὗτε ὁ χρόνος ἐπιτρέπουν τὰ περιττά λόγια δὲν ἔχω μάλιστα ἐδῶ οὐτε πιάνο διὰ νὰ σας τα συνοδεύσω...

— Εἶνὲ σιωπητικὸν ἐπίγραμμα αὐτό, μίς Αἰμιλία ; ... Ὅπως ἀγαπᾶτε. Φορτώσατέ με μὲ τοὺς σαρκασμούς σας, ἂν αὐτὸ σας εὐχαριστῆ. Τοὺς προτιμῶ μωραϊκῶς ἀπὸ τὰς φιλόφρονας φράσεις τὰς ἀποστηθιζομένας ἀπὸ κάποιο ἐγγερίδιον τῆς καλῆς συμπεριφορᾶς, ποῦ ἀφίνει καὶ πέφτουν ἀπὸ τὸ βριμμιμένο στόμα τῆς ἡ ἀγέρωχός σας φιληνάδα, ἢ μίς Δεβῶρρα, ὄχι ! ἢ Δώρα Τόπλιφ.

— Ἐντραπή, κύριε Πάλμερ ! ... ἐφώναξεν ἡ Αἰμιλία μὲ φωνὴν γεμάτην ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

(Ἔπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΣ (Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάθ)

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΝΣΑΙΑΣ Γ. ΚΑΜΠΑΚΗΣ τυχὸν ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἀσπὴρ τῆς Ἀνατολῆς Ἀθρόου Βραβείου [Ἰδὲ Διάπλαιν 1. ἢ φυλλάδιον 84, σελ. 271.]

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΙΟΥΑΙΟΥ ΒΕΡΝ.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η ΟΧΩΤΣΙΚΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Αἱ Κουρίλαι εἶνε, ἐκτὸς τριῶν ἢ τεσσάρων, νησίδια ἀκατοίκητα, βραχώδη καὶ ἀμώδη, ἀκατάλληλα πρὸς καλλιέργειαν. Μέρους αὐτῶν ἀνήκει εἰς τὴν Ἰαπωνίαν, ἐνθ' αἱ λοιπαὶ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ρωσικὴν ἐπαρχίαν τῆς Καμτσάκας, οἱ δὲ κάτοικοί των, βραχύσωμοι καὶ δασύμαλλοι, εἶνε γνωστοὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Καμτσάδαλοι.

Ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ », κάμψας τὸ ἀκρωτήριο Λοπάτκα καὶ ἀφίσας ἀριστερὰ τὴν νῆσον Παρμουσίρ, ἢ ἐκίλι ἀνήκει εἰς τὸ ὡς ἂν σύμπλεγμα, εἰσῆλθεν εἰς τὰ σιθηρικὰ ὕδατα, δηλαδὴ εἰς τὴν Ὀχωτσικὴν θάλασσαν, τὴν 23 Αὐγούστου ἀφοῦ ἐταξείδευσε 36 ἀκριβῆς ἡμέρας εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Ἡ θάλασσα ἐκείνη κατέχει ἐπιφανέαν τρεῖς ἢ τεσσαρὰ φεράς μεγαλητέραν ἀπὸ τὴν Μαύρην Θάλασσαν. Εἶνε σὰν ὠκεανὸς καὶ αὐτὴ, μὲ τὰς τρικυμίας τῆς, αἱ ὁποῖαι ἐνίοτε εἶνε σφοδρόταται.

Ἐνθ' ὁ πλοῖον διεβίαινε τὸ στενότερον μέρος τοῦ πορθμοῦ, παρεούρη ὑπὸ τοῦ ρεύματος καὶ ἡ πρῶρά του ἐκάθησεν εἰς τὰ ρηχά, τῶν ὁποίων ἡ θέσις ἦτο ἀτελῶς χαραγμένη εἰς τὸν χάρτην.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ εὐρίσκει τὴν στιγμήν ἐκεῖνην ἐπάνω εἰς τὸ κάσσαρο, δίπλα εἰς τὸν πηδαλιούχον, καὶ ὁ ὑπαρχος ἀριστερὰ, κοντὰ εἰς τὸ αἰωρεθίσιον, παρατηρῶν τὰ νερά.

Μόλις ἐγίνεν αἰσθητὴ ἡ ἐλαφροτάτη σύγκρουσις τοῦ σκάφους, ἠκούσθη τὸ ἔξῃς πρόσταγμα :

— Σόπρα τὰς τρεῖς γάμπιες !

Ἀμέσως τὸ πλήρωμα ὤρμησεν εἰς τὰ μπράτσα τῶν κεραιῶν, αἱ ὁποῖαι διηυθετήθησαν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φουσκώσουν ἀντιθέτως τὰ πανιά καὶ νὰ ἐπιστοχωρήσῃ τὸ πλοῖον διὰ νὰ ξεκαθῆσῃ.

Ἀλλὰ ἡ μανούβρα αὕτη ἀπεδείχθη ἀνεπαρκής. Ἐχρειάσθη νὰ ἐκτονήσῃ οὐ μίαν ἀγκυραν ἀπὸ τὴν πρῶμην διὰ νὰ τραβήξουν τὸ πλοῖον.

Εἰς τὴν στιγμήν ἐρρίθη μιά βάρκα εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ἕνα ἀγκυροῦτο. Καὶ ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ μὲ δύο μαθητευομένους ἐπῆγε νὰ τὴν φουρτάρῃ εἰς τὸ κατάλληλον μέρος.

Ἡ σύγκρουσις ὡς εἶπομεν, δὲν ἦτο δυνατὴ, καὶ τὸ σκάφος ἦτον τόσο γερὰ νοσηγγημένον, ὥστε δὲν ὑπέστη καμμίαν βλάβην. Ἡ πρῶτη φροντίς τοῦ κ. Μπουρκάρ ἦτο νὰ στείλῃ τὸν ναύκληρον καὶ τὸν ξυλευργὸν εἰς τὴν ἀντλιάν. Ἐξηκρίθωσαν καὶ οἱ δύο ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἔκαμνε νερά. Καμμία ἀθάρα δὲν ἐφαίνετο εἰς τὰ μαδέρια οὐτε εἰς τὰ

στραβόξυλα. Ἐπερίμεναν λοιπὸν τὴν ὥραν τῆς πλημμυρίδος, ἔσφραν τὸ παλαμάρι τῆς μικρᾶς ἀγκύρας, καὶ τὸ πλοῖον ἐσύρθη ἐλαφρὰ καὶ ἐξεκάθησεν. Ἐγύρισαν τότε τὰ πανιά, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » εἰσέπλεεν εἰς τὴν Ὀχωτσικὴν θάλασσαν.

Οἱ ὀπτήρες ἐπανήλθον τότε εἰς τὰς θέσεις των, εἰς τὰ δίξυγα τοῦ μεγάλου ἱστοῦ καὶ τοῦ ἀκατίου (τουρκέτου), διὰ νὰ παρατηρῶν τὴν θάλασσαν μήπως καὶ φανῆ καμμία φάλαινα εἰς τὴν πρέπουσαν ἀπόστασιν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος. Ἐφυσούσεν ἰμῶδες ἀνεμὸς ἀπὸ τὰ νοτιαντικὰ. Ἡ θάλασσα ἐφούσκωνε καὶ ἐσχημάτιζε μικρὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ὅμως δὲν ἐσταζαν, καὶ αἱ φαλαινίδες δὲν θὰ ἐδυσκολεύοντο καθόλου εἰς τὸ κυνηγί.

Μακρὰν ἐφαίνοντο, καὶ ἄλλα πλοῖα, φαλαινθηρικὰ κατὰ τὸ κλειστόν, τὰ ὁποῖα εὐρίσκοντο ἴσως ἐκεῖ ἀπὸ ἐβδομάδων καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ κυνηγί ἕως τὸν χειμῶνα...

Ὅταν ἐκάθησεν ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ », ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνος ἐκούνησε τὸ κεφάλι του. Καὶ δὲν ἐξέφρασε μὲν κατηγορηματικῶς τὴν ἰδέαν του, ἀλλὰ, ἂν τὸν ἐβίαζαν νὰ ἐμιλήσῃ, ποῖος ξέβρει τί ἀπίσιμα πράγματα θὰ ἔλεγεν.

Ἐκεῖνο τὸ πρωὶ μίαν μεγάλην φάλαινα ἐφάνη ἀναρρίπτουσα τὸν ἀφρὸν τῆς εἰς ἀπόστασιν δύο περιπὸν μιλίων. Τέσσαρες φαλαινίδες ἐστάλησαν ἀμέσως διὰ νὰ τὴν φθάσουν. Ἀλλὰ εἰς μάτην. Ἀφοῦ ἔκαμνε τρεῖς βουτιές, ἡ φάλαινα ἐξηφανίσθη πολὺ μακρὰν.

Τὴν ἐπιούσαν, ἄλλη ἀπόπειρά, καὶ ἄλλη ἀποτυχία. Οἱ καμακιστὰί ἐπέστρεψαν χωρὶς νὰ ἐκσφενδονίσουν οὐτὲ ἕνα καμάκι.

Ὅχι διότι ἐλείπαν αἱ φάλαιναί. Ἀλλὰ ἦσαν τόσο ἀγριαὶ ἢ τόσο τρομαγμένα, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὰς πλησιάσουν αἱ φαλαινίδες. Ἐφυσγαν ἀμέσως καὶ καχύτατα.

Ἐννοεῖτε πόσον ἐπίσημως τὸ πλήρωμα μὲ αὐτὰς τὰς ἀποτυχίας, καὶ διατί ὁ κ. Μπουρκάρ ἀπεφάσισε νὰ διευθύνῃ τὸν « Ἅγιον Ἐνώχ » εἰς τὰς νήσους Σαντάρ, ὅπου εἶχε κάμῃ ἄλλοτε πλουσιωτάτην ἄγραν.

Τὴν 29 ἐξῆλθεν εἰς τὰς νήσους ἐκείνας ποῦ εἶνε συσφωρευμένοι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ κόλπου, εἰς τὸν κλειστὸν ἐκείνον ὄρμον, ὅστις σκάπτει ἀκόμη βαθύτερον τὴν παραλίαν τῆς ἐπαρχίας Ἀμούρ.

Ἄλλος κόλπος ἀνοίγεται ἀκόμη παραμείσει κόλπος τοῦ Φινίστου ἢ Ἰντιοδυτικὸς. Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ τὸν ἐγνώριζε καὶ ἐπῆγε νὰ ἀράξῃ εἰς τὸ παλαιὸν του ἀγκυροβόλιον.

Ἐκεῖ συνέβη νέον δυστύχημα, — πολὺ σοβαρὸν αὐτὴν τὴν φορὰν.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐποντίζετο ἡ ἀγκυρα, δύο ναῦται εἶχαν σκαλώσῃ εἰς τὴν κεραιάν τοῦ προκείμετου διὰ νὰ ξεμπυρδέψουν ἕνα σχοινὶ τῆς ἀρματωτικῆς τοῦ τουρκέτου.

Ὅταν ἡ ἀλυσίδα τῆς ἀγκύρας ἐτεντώθη καλά, ὁ ναύκληρος διετάχθη νὰ μαϊνῶρῃ τὰς γάμπιες. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἐλησιμόνησαν νὰ φωνάξουν εἰς τοὺς δύο ναύτας νὰ προσέξουν καὶ νὰ κρατηθοῦν καλά.

Ἀεὶ τὴν τὴν στιγμὴν ποῦ, μὲ τὰ μηχανία μόλαρ-σμένα, τὸ πανὶ ἐπερτεν ἐπάνω στὸν τεστὰ-μύρον — οὕτω λέγεται καὶ ὡς τὸ σπληόκρανον ἢ τὸ ἀνώτατον ἄκρον τῆς στήλης τοῦ ἱστοῦ — ὁ ἕνας ναύτης εἶχε πατήσῃ τὸ ἕνα του πόδι εἰς τὰ ἐξάρτια καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν διαβάθραν (πασαδούρον) τῆς κεραιᾶς. Δὲν ἐπρόφρασε νὰ πιασθῆ μὲ τὰ χεῖρα ἀπ' τὰ ἐξάρτια, ἔχουσε τὴν ἰσορροπίαν ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον τίναγμα, ἔπεσεν ἐπάνω εἰς τὴν κουπαστὴν τῆς φαλαινίδος τοῦ ὑποπλοίαρχου, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀτυχὴς ναύτης, — ὠνιμάζετο Ρολλά, καὶ μόλις ἦτο τριάντα ἐτῶν, — ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κόματα.

Ἀμέσως καθρέθη μίαν λέμβος, ἐπὶ συγχρόνως τὰ σωσίδια ἐκσφενδονίζοντο ἀπὸ τὰ αἰωροθίσια.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Ρολλά εἶχε τραυματισθῆ θανασίμως, ὅτι ἴσως τοῦ εἶχε σπᾶσῃ κανένα χεῖρι ἢ πόδι, διότι δὲν ἀνέβη πλέον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ εἰς μάτην οἱ σύντροφοί του ἐπροσπάθησαν νὰ τὸν ἐπανέβρουν.

Αὐτὸς ἦτο τὸ πρῶτον θῦμα τοῦ ταξιδίου τοῦ « Ἁγίου Ἐνώχ »...

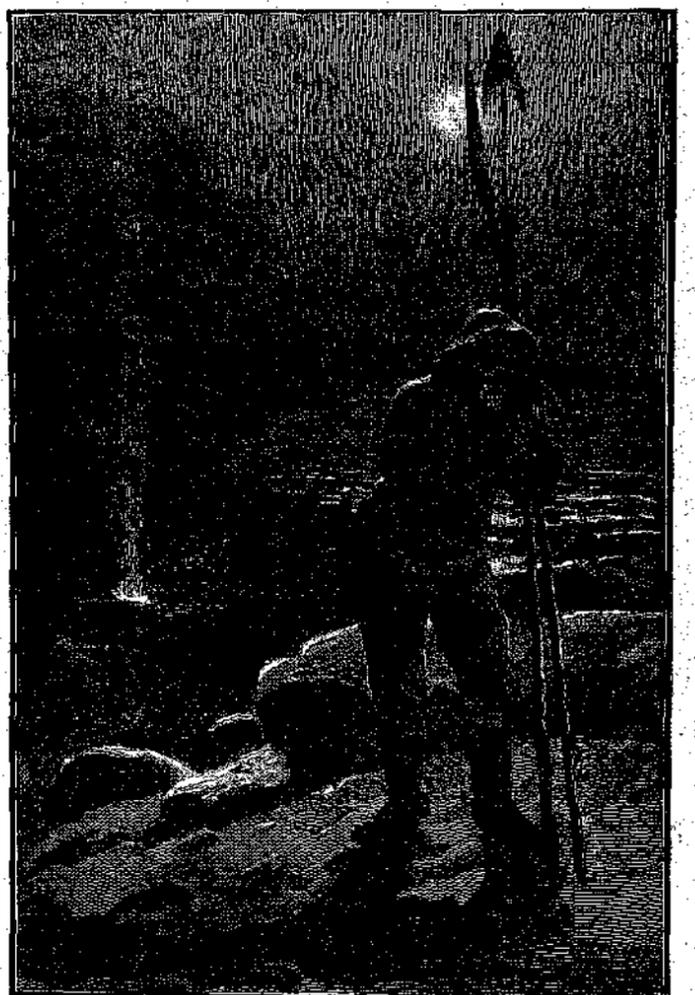
Ἡ ἐντύπωσις, τὴν ὁποίαν ἐπροξένησε τὸ τραγικὸν ἐκεῖνο συμβάν ὑπῆρξεν βαθυτάτη. Δὲν θὰ τὸν ἐβλεπαν πλέον τὸν

Ρολλά, τὸν καλὸν ἐκεῖνον ναύτην, τὸν ὁποῖον τόσο ὄλοι ἀγαποῦσαν ! Καὶ εἶπε τότε ὁ ξυλευργὸς πρὸς τὸν ναύκληρον :

— Αἱ ! μήπως θ' ἀλλάξουν τὰ πράγματα τώρα, στὸ χειρότερον ;

Πολλοὶ ἡμέρας ἐπέρασαν ἀρκεταὶ φάλαιναὶ ἐνεφανίσθησαν, ἀλλὰ καμμία δὲν συνελήφθη. Πρωτοφανὴς ἦτο ἡ ἀτυχία εἰς τὴν Ὀχωτσικὴν θάλασσαν.

Ἐνα πρωὶ, τὴν στιγμὴν ποῦ ἕνα πλοῖον ἐπερνούσεν ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν κόλπον, ὁ ὑποπλοίαρχος Κοκεμπέρ ἐφώναξε :

« Ἐνα σκαπὸν ὠπλισμένον μὲ μίαν λόγχην καὶ ἕνα καμάκι. (Σελ. 326, στήλ. β')

— Μπᾶ ! νάτος πάλιν !

— Ποῖος ; ἠρώτησεν ὁ κ. Ἐρτώ.

— Ὁ « Ρέπτων » !

Πραγματικῶς, εἰς ἀπόστασιν δύο μιλίων περιπὸν ἔπλεε τὸ ἀγγλικὸν φαλαινθηρικὸν πλησίστιον πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ. Ἀλλὰ πάλιν δὲν ἐδειξε κανὲν σημεῖον, ὅτι ἐπρόσζε καν εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ γαλλικοῦ.

— Αἱ ! ἄς πάη στὸ δαίβολο ! ἀνέκραξε θυμωμένος ὁ Ρωμανὸς Ἀλλέτ.

— Φαίνεται τοῦλάχιστον ὅτι δὲν τὰ πάγει καλά μὲ τὸ φάρμακον εἰς αὐτὰ τὰ νερά, ὅπως δὲν τὰ ἐπῆγαίνεν αὐτὸ εἰς

